

bekendt. Allermindst at anbefale vil det være, som i den norste Lov, at gengive den gældende Rets Regler paa en usjagtig Maade, naar det ikke er Mening en at gøre Forandring deri, hvilket ikke har været den norste Lovs Hensigt.

Naar der foruden til D. L. 5—1—13 endvidere henvises til Forordning 11te September 1839 § 7, er det, fordi der i Analogien af denne Lovbestemmelse antages at være Hjemmel for Hustruen til at binde Fællesboet i Forbindelse med en for Manden bestiftet Børge, ikke blot hvor han er bortelevende, altsaa hvor det ikke vides, hvor han er, men ogsaa naar han er saa langt fra værende, at hans Samtykke ikke kan afventes, uagtet det nok vides, hvor han er.

Efter den gældende Ret kan Hustruen altsaa i de nævnte Tilfælde forpligte Fællesboet, men ikke sig selv personligt, da hun er umyndig. Den Almændighed, at Hustruen nu er myndig efter de almindelige Regler, vil dog i Almindelighed ikke medføre, at hun bliver personlig forpligtet i de her omhandlede Tilfælde, da det i Reglen ikke kan antages, at hun vil forpligte sig personlig; men Lovforslagets Bestemmelse om Hustruens Myndighed maa medføre den Forandring i den gældende Ret, at Hustruen, om hun vil, kan paatage sig personligt Ansvar i de her omhandlede Tilfælde, hvilket ikke i Almindelighed er udelukket ved Reglen i § 15.

Den i § 13, 2det Stykke indeholdte Regel er ogsaa stemmende med den gældende Ret baade i den Henseende, at Erstatning for Hustruens skadegørende Handlinger udenfor Kontraktforhold og Forpligtelser, flydende af strafbare Handlinger (Bøder, Sagsomkostninger), maa tilsvares af Fællesboet, dog at det er fundet rigtigt udtrykkeligt at indrømme Manden Ret til Erstatning herfor paa en lignende Maade, som Tilfældet er med Hustruen efter § 11, 2det Stykke, og i den Henseende, at Hustruen bliver personlig ansvarlig i disse Tilfælde, hvilken sidste Omstændighed maa have til Følge, at Manden, hvis Hustruen har Særeje, overfor hende maa kunne forlange, at dette anvendes til Dækning af her omhandlede Krav fremfor Fællesboet, ligesom han ogsaa synes at maatte kunne forlange, at hendes Selverhverv (§ 26) anvendes hertil fremfor det øvrige Fællesbo.

Den i Paragraffens sidste Stykke indeholdte Regel er derimod ny, nemlig en Følge af Hustruens Myndighed. Paa Grund af denne kan hun paatage sig Forpligtelser, under Forudsætning af at en ugift Kvinde i lignende Tilfælde vilde være habil dertil, men da Manden alene har Raadighed over

Fællesboet, kan Hustruen, bortset fra de i denne Paragrafs to foregaaende Stykker indeholdte Undtagelser, ikke, saalænge Fællesboet varer, ved sine Retshandler bevirke, at Tredjemand kan søge Fyldestgørelse i Fællesboet; hendes Myndighed og de af hende paatagne Forpligtellers Gyldighed viser sig deri, at Tredjemand for disse kan holde sig dels til hendes Særeje, hvis hun har saadant, og Afgang til at søge Fyldestgørelse deri ikke paa anden Maade, f. Eks. ved Arveladers eller Givers Bestemmelse, er udelukket, dels i hendes Selverhverv, jfr. § 26, og i hendes Anpart af Fællesboet, naar dette stiftes.

ad § 14.

I denne Paragraf indeholdes den Regel, at Hustruen, naar hun selv er fuldmyndig, i Tilfælde af Mandens Umyndiggørelse kan bestyre Fællesboet i Forbindelse med en for Manden bestiftet Tilsværge. En Bestemmelse af lignende Art i en enkelt Retning have allerede nu i Skifteloven af 30te November 1874 § 5, Lit. b. Det synes naturligt, at der tillægges Hustruen den her omhandlede Ret som en Følge dels af hendes Myndighed og dels af hendes egen Interesse i Fællesboet. Hvad derimod Mandens Særeje angaar, maa dette blive at bestyre efter de almindelige Regler om umyndiggjortes Formue, hvorved naturligvis ikke er udelukket, at Hensyn maa tages til Hustruen, f. Eks. ved Spørgsmaal om hans Gjendele bør realiseres eller bestyres af Børgen, om en Bedrift, hvortil disse Ting behøves, skal fortsættes osv.

ad § 15.

I denne Paragraf indeholdes en Regel, som er nødvendig, hvis ikke den Hustruen tillagte Myndighed skal blive saa faretruende for hende, at det bliver i høj Grad tvivlsomt, om den ikke vil være hende mere til Skade end til Gavn. Skulde det blive almindeligt — hvad der ikke ligger fjernt —, at de, der indlade sig med Manden i Retshandler af nogen Betydning, vilde fordrø Hustruens Medunderskrift paa de forpligtende Dokumenter, noget, hvortil der nu paa Grund af hendes Umyndighed ikke er nogen Fristelse, kunde heraf let udvikle sig en for Hustruen meget fordærvelig Tingenes Tilstand. Paa den ene Side vilde det være vanskeligt for Hustruen at nægte sin Medunderskrift, hvilken Manden vistnok i de fleste Tilfælde vilde vide at afstøffe hende paa den ene eller den anden Maade, uden at hun selv er i Stand til at bedømme Rækkevidden eller Nytten deraf i det konkrete Tilfælde, paa